

Sygn. akt I C 762/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lutego 2014 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Włodyga

Protokolant: protokolant sądowy Dominika Lasek

po rozpoznaniu w dniu 19 lutego 2014 r. w K.

sprawy z powództwa **A. S. (1)**

przeciwko **Skarbowi Państwa-Sądowi Rejonowego w W., Prokuraturze Rejonowej w W., Komendzie Policji w K.**

o zapłatę

I. odmawia odrzucenia pozwu;

II. oddala powództwo;

III. zasądza od powoda A. S. (1) na rzecz Skarbu Państwa Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 7.200 zł. (siedem tysięcy dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania;

IV. przyznaje ze Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w K. radcy prawnemu M. M. kwotę 8.856 zł. (osiem tysięcy osiemset pięćdziesiąt sześć złotych), w tym podatek VAT 1.656 zł., tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu.

sygn. akt I C 762/12

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 19 lutego 2013 r.

Powód A. S. (1) wniósł o zasądzenie od strony pozwanej Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w W., Prokuratorii Rejonowej w W. oraz Komendanta Policji w K. na swoją rzecz kwoty 6.000.000 zł. tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Wniósł też o zasądzenie kosztów postępowania.

Na uzasadnienie wskazał, że od kilkunastu lat jest w sporze z sąsiadami - rodziną P., którzy podejmowali szereg działań wymierzonych przeciwko powodowi i jego rodzinie. Powód zarzucił, że policjanci pełniący służbę na Komisariacie Policji w K. nie reagowali odpowiednio na wezwania powoda z prośbą o interwencję, a swoim zachowaniem w stosunku do jego osoby naruszali dobra osobiste powoda: godność, cześć i nietykalność osobistą. Powód wskazał, że wielokrotnie zwracał się do Policji o interwencje, które nie doprowadzały do rozwiązania narastającego konfliktu, a jeszcze konflikt ten potęgowały. Podczas interwencji policjanci poniżali powoda, nazywali go niepczytelnym i psychicznie chorym, oskarżali o bezpodstawne wzywanie Policji, wyśmiewali go, kpili z niego. Powód rzucił, że policjanci nie zabezpieczyli również śladów oraz nie badali dowodów przedstawionych przez powoda, przyznawali racje sąsiadom powoda. Powód wskazał również, że policjanci samodzielnie dokonywali wytyczenia spornej, pomiędzy nieruchomością powoda a

nieruchomością sąsiadów, granicy. Robili to za pomocą kroków. Nadto policjanci z K. pozostawali w dobrych relacjach z sąsiadami powoda, spotykali się na spotkaniach towarzyskich. Policjanci działali w ocenie powoda sprzecznie z przepisami prawa, w szczególności po zatrzymaniu powoda nie poinformowano go o przyczynie zatrzymania, o jego prawach i obowiązkach. Powód na wezwanie stawił się w Komisariacie Policji celem przesłuchania i wówczas policjanci z K. pobili go.

Powód zarzucił też, że w trakcie prowadzonego przeciwko niemu postępowania przygotowawczego oraz postępowania sądowego nie przeprowadzono dowodów wnioskowanych przez powoda, nie zweryfikowano twierdzeń powoda. Mimo tego nie dano wiary jego wyjaśnieniom, uznając za wiarygodne tylko i wyłącznie twierdzenia sąsiadów powoda. Prokuratorzy Prokuratury Rejonowej w W. bez uzasadnienia odmówili przeprowadzenia dowodów wnioskowanych przez powoda, a podczas prowadzonych postępowań przygotowawczych wielokrotnie naruszano przepisy procedury karnej, nie informowano powoda o przyczynach zatrzymania, o dokonanych czynnościach. W maju 2007 r. Prokuratura Rejonowa w W. bezpodstawnie skierowała do Sądu Rejonowego w W. akt oskarżenia przeciwko powodowi, gdzie oskarżono go o pobicie funkcjonariuszy publicznych, za który to czyn został następnie skazany. Sąd Rejonowy w W. prowadząc postępowanie w tej sprawie według twierdzeń powoda, nie przeprowadził wnioskowanych przez niego dowodów, bez żadnych podstaw nie dał wiary jego twierdzeniom.

Powód wskazał, że poprzez opisane bezprawne działania organów doszło do naruszenia dóbr osobistych powoda: jego zdrowia, godności, czci oraz dobrego imienia. Na skutek działań funkcjonariuszy publicznych powód doznał urazu fizycznego oraz psychicznego, czuje się napiętnowany w środowisku w którym żyje, poniżany i wyśmiewany, czuje się również nieprzydatny społecznie.

Strona pozwana Skarb Państwa - Sąd Rejonowy w W., Prokuratura Rejonowa w W. oraz Komendant Policji w K. w pierwszej kolejności wniosła o odrzucenie pozwu w zakresie sprawy 2 Ds. (...) S. (aktualnie II K (...) Sądu Rejonowego w W.) podnosząc, iż roszczenia które wiąże powód z działaniami podejmowanymi w toku powyższych postępowań, w zakresie tożsamym i pomiędzy tymi samymi stronami zawisły już w sprawach I C (...); w zakresie sprawy 1 Ds. (...) Prokuratury Rejonowej w W. podnosząc, iż roszczenia które wiąże powód z działaniami podejmowanymi w toku powyższych postępowań, w zakresie tożsamym i pomiędzy tymi samymi stronami zawisły już w sprawach I C (...) i (...), a sprawa ta jest również przedmiotem postępowania I C (...) a nadto pod sygn. I C (...) zarejestrowane zostało powództwo w przedmiocie zasądzenia zadośćuczynienia m.in. od pozwanego Skarbu Państwa – Prokuratora Rejonowego w W..

W pozostałym zakresie strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania na rzecz P. G. S. P.. W ocenie strony pozwanej powód wiąże swoje roszczenia wobec Skarbu Państwa z niesatysfakcjonującymi go orzeczeniami, nieprawidłowo prowadzonymi postępowaniami oraz czynnościami procesowymi dokonany z naruszeniem prawa, uznając jednocześnie, że w istocie dochodzi zadośćuczynienia z tytułu szkody niemajątkowej powstałej w wyniku wydania prawomocnego orzeczenia sądu powszechnego, a zgodnie z art. 417¹ §2 zd. 1 k.c. z roszczeniem takim można wystąpić jedynie po stwierdzeniu we właściwym postępowaniu niezgodności orzeczenia z prawem, a wobec braku takiego prejudykatu żądanie powoda należy uznać za bezzasadne niezależnie od oceny konkretnych okoliczności sprawy. Strona pozwana podniosła, że powód nie wykazał należyście zasadności swojego roszczenia, a mianowicie niezgodności z prawem działania pozwanego, krzywdy oraz związku przyczynowego pomiędzy tymi działaniami a ewentualną krzywdą. Strona pozwana wskazała na brak podstaw do udzielenia powodowi ochrony na podstawie art. 24 k.c. i 448 k.c.

Niezależnie od powyższego strona pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczeń powoda, które wywodzi on ze zdarzeń jakie miały miejsce w latach 2004-2010 r., a skoro pozew został złożony w kwietniu 2012 r., to do zdarzeń sprzed kwietnia 2009 r. roszczenie jest przedawnione stosownie do art. 442¹ §1 k.c.

Niespornym między stronami było, że:

A. S. (1) w pozwie skierowanym przeciwko Skarbowi Państwa – Sądowi Rejonowemu w W., Komendzie Powiatowej Policji w W., Prokuraturze Rejonowej w W., Dyrektorowi Zakładu Karnego w W., sygn.. akt I C (...) wniósł o zadośćuczynienie za doznaną krzywdę na podstawie art. 445 § 1 k.c. w wysokości 3.000.000 zł od każdego pozwanego (statio fisi). Powyższej kwoty domagał się tytułem zadośćuczynienia pieniężnego w związku z rozstrojem jego zdrowia i nerwicy, które spowodowane zostały działaniami pozwanych polegającymi na niezasadnym zatrzymaniu, dręczeniu i zastraszaniu, a następnie bezpodstawnym oskarżeniu i skazaniu powoda za przestępstwa, których nie popełnił. Roszczenie wobec Zakładu Karnego w W. powód uzasadnił tym, że funkcjonariusze Służby Więziennej bezpodstawnie przewieźli powoda do Zakładu Karnego w P.. Jednocześnie choroba której nabawił się powód uniemożliwiła mu dalsze prowadzenie przez niego działalności gospodarczej w jego zakładzie stolarskim i cholewkarskim, co doprowadziło ostatecznie do bankructwa powoda.

Wyrokiem z dnia 13 marca 2013 r. Sąd Okręgowy w K. odrzucił pozew w części dotyczącej jednostek organizacyjnych pozwanego Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w W. i Prokuratury Rejonowej w W. (pkt. I sentencji wyroku) oraz oddalił powództwo w pozostałym zakresie.

W sprawie zarejestrowanej do sygn. akt I C (...) A. S. (1) wniósł o zasądzenie od pozwanego Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w W. i Prokuratury Rejonowej w W. solidarnie na swoją rzecz kwoty 15.000.000 zł. tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Na uzasadnienie powód wskazał, że od kilkunastu lat powód jest w sporze z sąsiadem A. P. o przebieg granicy. Toczące się z jego udziałem postępowania były prowadzone w sposób nieprawidłowy i naruszały interes powoda. Skutkiem tego powód wobec niekorzystnych dla siebie decyzji organów prowadzących poszczególne postępowania, zaczął być postrzegany i określany przez sąsiadów „świrem”, „złodziejem”, „oszustem” oraz jako osoba „szalona”, która wysuwa nieuzasadnione pretensje do sąsiadów. Działania funkcjonariuszy państwowych prowadzących te postępowania (prokuratora J. C. (1) i sędziego H. (1)A. (1)) doprowadziły do naruszenia dóbr osobistych powoda takich jak, godność osobista, dobre imię oraz cześć, a w konsekwencji do rozstroju jego zdrowia psychicznego. Były one zawinione, albowiem wielokrotnie podejmowano je niezgodnie z przepisami prawa i wbrew posiadanej wiedzy na temat postępowań sprawdzających toczących się z zawiadomienia powoda.

Dotyczy to spraw prowadzonych przez Prokuraturę i Sąd w W. o sygn. akt: 2 Ds. (...) 2 Ds. (...), 1 Ds. (...) i II Kp (...). Powód wielokrotnie zgłaszał wskazanym wyżej instytucjom nieprawidłowości, które prowadziły do wydawania niekorzystnych dla niego rozstrzygnięć lecz bez oczekiwanych przez niego rezultatów. Wyrokiem z dnia 5 listopada 2012 r. Sąd Okręgowy w K. oddalił powództwo.

A. S. (1) w sprawie sygn. akt I C (...) domagał się zasądzenia solidarnie na swoją rzecz od Skarbu Państwa –P. O. w K. i Prokuratury Rejonowej w W. kwoty 86.000.000 zł. tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

W uzasadnieniu wskazał, że od kilku lat pomiędzy nim, a sąsiadem A. P. trwa spór dotyczący przebiegu granic sąsiadujących działek, stanowiących własność powoda oraz sąsiada. Jednym z etapów tego sporu było postępowanie o ochronę posiadania, które toczyło się przed Sądem Rejonowym w W. do sygn. akt I C (...), a następnie przed Sądem Okręgowym w K., sygn. akt I C (...). Postępowanie to zakończyło się wydaniem niekorzystnych dla powoda wyroków.

Powód uznając, że zapadłe w w/w sprawie orzeczenia zostały wydane z oczywistym i rażącym naruszeniem prawa, w przeciągu kilku lat składał zawiadomienia do Prokuratury Rejonowej w W. o popełnieniu przestępstw przez sędziów Sądu Okręgowego w K. (1Ds. (...)), A. P. (2 Ds. (...), 2Ds. (...)), funkcjonariuszy Policji w W. (Ds. (...)), czy też sędziów Sądu Rejonowego w W. oraz prokuratorów Prokuratury Rejonowej w W. i ponownie funkcjonariuszy Policji (1 Ds. (...)). Wszystkie powyższe postępowania zdaniem powoda prowadzone były w sposób nieprawidłowy, skutkujący naruszeniem jego interesów. W związku z tymi nieprawidłowościami i zaniebdaniami, powód wielokrotnie występował do organów właściwych w zakresie nadzoru nad postępowaniami przygotowawczymi. Postępowanie kontrolne toczyło się w Prokuraturze Okręgowej w K. pod sygn. I Ko (...). Skutkiem wadliwego prowadzenia wskazanych postępowań było doprowadzenie do sytuacji, w której powód wobec niekorzystnych dla niego decyzji, zaczął być postrzegany i określany przez sąsiadów „świrem”, „złodziejem”, „oszustem”, oraz jako osoba „szalona”, która zgłasza nieuzasadnione pretensje do sąsiadów.

W związku z powyższym powód podniósł, iż w jego ocenie zaniechania i zaniedbania pracowników Prokuratury Okręgowej w K. i Prokuratury Rejonowej w W., odpowiedzialnych za nadzór nad postępowaniami przygotowawczymi, doprowadziły do rażącego naruszenia jego dóbr osobistych – godności osobistej, czci i dobrego imienia. Ponadto, postępowania z udziałem powoda prowadzone były nierzetelnie, bez koniecznego uwzględnienia jego interesów, a także niezgodnie z przepisami prawa, co doprowadziło do wydawania przez prokuratorów wadliwych orzeczeń, które nie uwzględniały faktu, że na szkodę powoda były podejmowane działania niezgodne z prawem. Podejmowanie decyzji o odmowie wszczęcia postępowań spowodowało, że powód nie był w stanie uzyskać należytej ochrony prawnej ze strony Państwa, co spowodowało naruszenie jego dóbr osobistych. Wyrokiem z dnia 5 listopada 2012 r. Sąd Okręgowy w K. odmówił odrzucenia pozwu (pkt. I sentencji wyroku) oraz oddalił powództwo (pkt. II sentencji wyroku).

W uzasadnieniu wyroku Sąd jako element stanu faktycznego wskazał, że powód złożył zawiadomienie o pobiciu go w dniu 26 i 27 lutego 2007 r. przez policjantów z komisariatu w K. i KPP w W.. Sprawę tą prowadziła najpierw Prokuratura Rejonowa w W. pod sygn. akt 1 Ds. (...), a następnie Prokuratura Rejonowa w (...) sygn. 1 Ds. (...), która w dniu 31 sierpnia 2007 r. odmówiła wszczęcia postępowania, wobec braku podstaw uzasadniających przyjęcie zaistnienia przestępstwa. Wniesione przez powoda zażalenie, wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu, nie zostało uwzględnione postanowieniem z dnia 27 marca 2008 r., jako złożone po terminie. Odnośnie zarzutów kierowanych przeciwko Prokuraturze Sąd wskazał, że niekorzystne decyzje prokuratorskie o odmowie wszczęcia śledztwa same w sobie nie oznaczają bezprawnego naruszenia dóbr osobistych powoda, a strona pozwana swoim działaniem nie naruszyła obowiązującego porządku prawnego.

W sprawie I C (...) A. S. (1) wniósł o zasądzenie od strony pozwanej Skarbu Państwa – Prokuratora Apelacyjnego w K. i Prezesa Sądu Okręgowego w K. kwoty 86.000.000 zł. Jako podstawę faktyczną powództwa powód wskazał naruszenie jego godności osobistej i dobrego imienia wskutek niewłaściwego postępowania Prokuratury Apelacyjnej w K. oraz Sądu Okręgowego w K. przy rozpoznawaniu skarg powoda, złożonych w sprawach: Ap. I Ko (...), Ap. I Ko (...), Ap. I Ko (...), Ap. (...), Ap. (...), Ap. (...), II Ca (...), I C (...), II Cz (...), IV Ka (...) i IV Kz (...), które spowodowało, że powód zaczął być postrzegany i określany przez sąsiadów jako: „świr”, „złodziej”, „oszust” i osoba „szalona”. Z tego tytułu domagał się zapłaty zadośćuczynienia pieniężnego w kwocie 86 mln zł.

Wyrokiem z dnia 23 lutego 2013 r. Sąd Okręgowy w K. oddalił powództwo.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód A. S. (1) od kilkunastu lat pozostaje w sporze, z sąsiadem A. P. oraz jego rodziną, dotyczącym przebiegu granic sąsiadujących działek, stanowiących własność powoda oraz sąsiada. Powód pozostaje również w konflikcie z najbliższą rodziną zmarłego już A. P. tj. z K. P. (1), K. P. (2), E. P., B. G. i D. G.. Z tego powodu w miejscu zamieszkania stron dochodziło do wielu interwencji funkcjonariuszy Policji z Komisariatu w K., z udziałem skonfliktowanych stron. Podczas interwencji Policji dochodziło do „przegadywania” się A. S. (1) z sąsiadami, który był nerwowy, wyzywał sądy i prokuratury, bywało również, że interwencje przebiegały spokojnie, bez awantur. Policjanci z Komisariatu w K. nie brali udział w wytyczaniu spornych granic, poprzez wyznaczanie jej krokami. Podczas interwencji zarówno A. S. (1) jak i druga strona byli wysłuchiwanymi, umożliwiono im przedstawienie swojej wersji zdarzeń, dalsze czynności wraz pouczeniem były wykonywane na miejscu interwencji.

dowód: pismo Komendy Powiatowej Policji w W. z dnia 3 lipca 2013 r. – k. 176, notatka urzędowa z dnia 3 lipca 2010 r. – k. 177, notatka urzędowa z dnia 28 kwietnia 2010 r. – k. 178, notatka urzędowa z dnia 11 listopada 2004 r. – k. 179, notatka urzędowa z dnia 8.11.2004 r. – k. 180, notatka urzędowa z dnia 4 czerwca 2004 r. – k. 181, notatka urzędowa z dnia 26 maja 2009 r. – k. 192, zeznania świadków: P. J. – k. 222 i A. S. (2) – k. 264, W. R., k. 287

Przeciwko A. S. (1) zostało wszczęte postępowanie (...) w związku z zawiadomieniem B. G. i D. G. w sprawie kierowania przez A. S. (1) gróźb karalnych wobec nich i członków ich rodziny oraz w sprawie uszkodzenia ciała przez D. G. przez A. S. (1). W sprawie tej przedstawiono zarzuty A. S. (1) dotyczące popełnienia przestępstwa z art. 190§1 k.k. – gróźb karalnych kierowanych wobec rodziny G.. Zarzuty te zostały przedstawione podejrzanemu A. S. (1) w dniu

26 lutego 2007 r., kiedy to został przesłuchany w charakterze podejrzanego. Po zakończeniu przesłuchania A. S. (1) zabrał uprzednio przez siebie odpisany druk pouczenia, zmiął go i zabierając ze sobą opuścił pomieszczenie służbowe, w którym był przesłuchiwany i wybiegł na zewnątrz budynku komisariat. Po kilku minutach ponownie wrócił do komisariatu, zachowując się agresywnie, kierował wulgarne wyzwiska. W tym czasie do pokoju wszedł zastępca komendanta K. S., który chciał uspokoić A. S. (1), który nadal zachowywał się agresywnie. A. S. (1) uderzył K. S. w klatkę piersiową, który się schylił, a następnie uderzył go w twarz nogą. Z powodu agresywnego zachowania A. S. (1) kilku policjantów z Komisariatu w K. obezwładniło powoda. Podczas zdarzenia powód mógł uderzyć głową o posadzkę, ale został powstrzymany przez jednego z policjantów - D. H., który podłożył mu rękę pod głowę. A. S. (1) nie odniósł wówczas obrażeń w związku z tym zdarzeniem. Wobec zaistniałego zdarzenia i stawianych zarzutów postanowieniem Sądu Rejonowego w W., II Wydział Karny z dnia 28 lutego 2007 r. (sygn. akt II Kp(...)) A. S. (1) został tymczasowo zatrzymany jako podejrzany o popełnienie przestępstw z art. 157 §2, art. 190 §1, art. 223, art. 224§2, art. 226 i art. 276 k.k.. Postanowieniem z dnia 4 kwietnia 2007 r. Sąd Okręgowy w K., Wydział IV K. O. (sygn. akt IV Kz (...)) utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie.

W trakcie zatrzymania A. S. (1) udzielona została pomoc lekarska. Lekarz badając go w dniu 26 lutego 2007 r. stwierdził, że „nadaje się do przebywania w areszcie”. Powód w związku ze zgłaszanymi dolegliwościami był również konsultowany urologicznie.

Z notatki policyjnej wynika, że w trakcie konwoju zatrzymany cały czas się odgrażał, w celu udaremnienia ucieczki użyto wobec niego środka przymusu bezpośredniego w postaci kajdanek. Kiedy A. S. (1) próbował się wyrwać potknął się o schody i zsunął się w dół i doznał stłuczenia głowy.

dowód: protokół przesłuchania podejrzanego (...)54/07 – k.33, protokół przesłuchania podejrzanego (...)54/07 – k. 55 notatka urzędowa z dnia 27 lutego 2007 r. – k. 54, zaświadczenie lekarskie – k. 53, książka wizyt lekarskich w pomieszczeniach dla osób zatrzymanych – k. 186, zeznania świadka D. J. – k. 225 postanowienie Sądu Rejonowego w W. o tymczasowym aresztowaniu z dnia 28 lutego 2007 r. – k. 57, postanowienie Sądu Okręgowego w K. z dnia 4 kwietnia 2007 r. – k. 58, zeznania świadków: K. O. – k. 221,; M. B. – k. 222; D. H. – k. 222, F. M. – k. 223, K. S. – k. 224

A. S. (1) złożył zawiadomienie o pobiciu go w dniu 26 i 27 lutego 2007 r. przez policjantów z Komisariatu w K. i KPP w W.. Sprawę tą prowadziła najpierw Prokuratura Rejonowa w W. pod sygn. akt 1 Ds. (...), a następnie Prokuratura Rejonowa w (...) sygn. 1 Ds. (...), która w dniu 31 sierpnia 2007 r. odmówiła wszczęcia postępowania, wobec braku podstaw uzasadniających przyjęcie zaistnienia przestępstwa. Wniesione przez powoda zażalenie, wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu, nie zostało uwzględnione postanowieniem z dnia 27 marca 2008 r., jako złożone po terminie.

dowód: postanowienie z dnia 31 sierpnia 2007 r. o odmowie wszczęcia postępowania – k. 78, postanowienie z dnia 27 marca 2008 r o odmowie przywrócenia terminu do wniesienia zażalenia – k. 91 – (akt 1 Ds. (...))k. 96 i k. 129)

Zebrany materiał dowodowy pozwolił Prokuraturze Rejonowej w W. na skierowanie przeciwko A. S. (1) aktu oskarżenia m. in. o to, że w dniu 26 lutego 2007 r. w K. w trakcie przesłuchania w Komisariacie Policji, usunął z akt postępowania przygotowawczego (...) dokument procesowy, którym nie miał prawa wyłącznie rozporządzać tj. o przestępstwo z art. 276 k.k. w zw. z art. 31 §2 k.k. oraz o to, że w tym samym miejscu i czasie dopuścił się czynnej napaści na funkcjonariusza Policji, a także znieważył słowami obelżywymi tj. o przestępstwo z art. 223 k.k. w zw. z art. 224§2 k.k. w zw. z art. 226§1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. w zw. z art. 31§2 k.k.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 12.05.2008 r., sygn. akt II K (...), powód uznany został za winnego popełnienia szczegółowo opisanych w wyroku przestępstw z art. 157 §2, art. 190 §1, art. 223, art. 224§2, art. 226 i art. 276 k.k. w związku z art. 31 §2 k.k. Za popełnienie tych przestępstw powód skazany został na karę łączną 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności z zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 5 lat. Na mocy art. 46 §2 k.k. Sąd orzekł nadto od powoda nawiązkę na rzecz pokrzywdzonego D. G. w kwocie 2.000,00 zł. Powołany wyrok utrzymany został w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z dnia 02.10.2008 r., sygn. akt IV Ka (...); apelacja powoda od wyroku uznana została za oczywiście bezzasadną.

dowód: wyrok Sądu Rejonowego w W. z dnia 12.05.2008 r., sygn. akt II K (...) – k. 59, akt oskarżenia 2 Ds. (...) z dnia 16 maja 2007 r. k. 52 akt 1 Ds. (...), wyrok Sądu Okręgowego w K. z dnia 02.10.2008 r., sygn. akt IV Ka (...) k.203 akt 1 Ds. (...).

W 2011 r. funkcjonariusza Komisariatu Policji w K. na podstawie zawiadomienia K. P. (2) z dnia 23 sierpnia 2011 r. o groźbach karalnych kierowanych pod jego adresem przez A. S. (1) prowadzili czynności sprawdzające (...) w wyniku których wszczęto dochodzenie w sprawie gróźb karalnych stosowanych wobec K. i E. P. oraz D. i B. G. w okresie od 13 do 21 września 2011 r. w Prokuraturze Rejonowej w W. Ds. (...) S.. W toku postępowania sporządzono opinię sądowo-psychiatryczną, z której wynika, że A. S. (1) nie jest osobą upośledzoną umysłowo, ani chorą psychicznie, lecz stwierdzono u niego zespół psychoorganiczny charakteropatyczny (pourazowy) z zaburzeniami emocjonalnymi. Przeprowadzone postępowanie dało podstawy do sformułowania w dniu 26 kwietnia 2012 r. aktu oskarżenia przeciwko A. S. (1) o popełnienie przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. (gróźb karalnych kierowanych do K. i E. P.) oraz art. 216 § 1 k.k. znieważenia D. i B. G.. Sprawa zawisła przed Sądem Rejonowym w W. do sygn. akt II K (...)

dowód: protokół przesłuchania podejrzanego – k. 72, akt oskarżenia z dnia 26 kwietnia 2012 r. – k. 74, opinia z dnia 5 marca 2012 r. – k. 29,

W dniu 16 stycznia 2012 r. do Komisariatu Policji wpłynął z Sądu Rejonowego w W. nakaz doprowadzenia do Zakładu Karnego w W. A. S. (1) celem odbycia kary 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności. W dniu 23 stycznia 2012 r. funkcjonariusze na podstawie ww. nakazu zatrzymali A. S. (1), zatrzymanego przewieziono do KP K., a następnie został przewieziony i osadzony w Zakładzie Karnym w W.. Podczas wykonywanych czynności A. S. (1) zachowywał się spokojnie, wykonywał polecenia funkcjonariuszy.

dowód: nakaz doprowadzenia- k. 66, notatka urzędowa- k. 68

Komendant Powiatowy Policji w W. w piśmie z dnia 26 kwietnia 2007 r., w odpowiedzi na skargę A. S. (1) z dnia 20 marca 2007 r., ustosunkował się do zarzutów A. S. (1), które dotyczyły m.in. ciężkiego pobicia powoda przez policjantów z Komisariatu Policji w K., pomówienia powoda o pobicie pięciu policjantów i osadzenia go w areszcie oraz chęci zrobienia z niego osoby niepoczytalnej i psychicznie chorej. Powód został poinformowany o wynikach przeprowadzonych czynności wyjaśniających, a nadto w piśmie tym odniesiono się do wszystkich zarzutów zgłoszonych przez A. S. (1) z podaniem obszernej argumentacji i z powołaniem się na poszczególne zdarzenia z udziałem powoda.

W odpowiedzi na skargę A. S. (1) skierowaną do Komendy Wojewódzkiej Policji w K., zostało skierowane do powoda pismo z dnia 20 czerwca 2007 r. , w którym opisano wyniki przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego. Komenda Wojewódzka Policji podtrzymała w całości stanowisko Komendanta Powiatowego Policji w W., przedstawione w piśmie z dnia 26 kwietnia 2007 r.

W dniu 12 kwietnia 2012 r. Komendant Powiatowy Policji w W., w odpowiedzi na skargę A. S. (1) z dnia 24 i 27 lutego 2012 r. poinformował skarżącego, że po analizie m.in. całości materiałów (...) Ds. (...)S. ustalono, że kierowane pod adresem funkcjonariuszy zarzuty nie znajdują potwierdzenia, a podobne stanowisko znalazło swoje potwierdzenie w kolejnym piśmie z dnia 21 sierpnia 2012 r.

dowód: pismo z dnia 26 kwietnia 2007 r. – k. 63, pismo z dnia 20 czerwca 2007 r. – k. 65, pismo z dnia 12 kwietnia 2012 r. – k. 69, pismo z dnia 21 sierpnia 2012 r. – k. 70

Stan faktyczny sprawy ustalono w oparciu o dokumenty znajdujące się w wyżej wymienionych aktach spraw. Sąd uznał wszystkie dokumenty zgromadzone w sprawie za wiarygodne, albowiem nikt nie kwestionował ich prawdziwości. Sąd z urzędu również nie dopatrzył się żadnych okoliczności, które mogłyby świadczyć o ich fałszerstwie. Ponadto większość dokumentów zgromadzonych w sprawie to dokumenty urzędowe, które stanowią dowód tego co zostało w nich stwierdzone (art. 244 § 1 kpc).

Stan faktyczny sprawy ustalono na podstawie dowodów z zeznań świadków: K. O., M. B., D. H., F. M., K. S., co do okoliczności zdarzenia z dnia 26 lutego 2007 r., które miało miejsce na terenie Komisariatu Policji w K., zeznania tych świadków są spójne i logiczne i korespondują z dowodami zgromadzonymi w toku postępowania, szczególnie karnego prowadzonego przeciwko A. S. (1) o pobicie funkcjonariuszy Policji w K..

Ponadto co do okoliczności związanych z przebiegiem interwencji z udziałem powoda i jego sąsiadów, Sąd oparł się jedynie na zeznaniach świadków P. J., A. S. (2) i W. R., które jedynie w nieznacznej części okazały się przydatne dla ustalenia stanu faktycznego sprawy. Zeznania pozostałych świadków, głównie funkcjonariuszy Policji okazały się nieprzydatne dla rozstrzygnięcia, bowiem świadkowie pytani na okoliczność przebiegu interwencji, zachowanie stron zasłaniaли się niepamięcią, przekazując jedynie ogólne informacje, że do interwencji w rzeczywistości dochodziło, bez podania istotnych szczegółów.

Sąd pominął dowód z zeznań świadków R. F., D. O., A. K. oraz z protokołu przyjęcia ustnej skargi z dnia 20 sierpnia 2008 r., postanowień o odmowie wszczęcia postępowania lub dochodzenia, zgłoszonych w piśmie z dnia 9 stycznia 2014 r., ponieważ wniosek o przeprowadzenie tego dowodu został zgłoszony z uchybieniem terminu wyznaczonemu w trybie art. 207 § 3 k.p.c. (k. 115), bez wskazania na istotne trudności związane z wcześniejszym jego zgłoszeniem. Zgłoszone w wnioski dowodowe, objęte prekluzją wynikającą ze zobowiązania nałożonego na strony postępowania przez Sąd na rozprawie w dniu 10 kwietnia 2013 r. (k. 115), nie mogą w ocenie Sądu zostać uznane za takie, których powołanie wcześniej było niemożliwe, bądź też których potrzeba powołania powstała później, gdyż od daty wniesienia pozwu w niniejszej sprawie upłynął okres prawie dwuletni, a powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, miał możliwość przygotowania i zgłoszenia wniosków dowodowych z odpowiednim wyprzedzeniem, a powołana przez pełnomocnika powoda okoliczność, że powód przez przypadek odnalazł ww. dokumenty nie zasługuje na uwzględnienie.

Odnośnie zeznań złożonych przez powoda wskazać należy, że nie mogły one stanowić podstawy do poczynienia stanowczych ustaleń, jako że okoliczności wskazywane przez powoda nie znalazły potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie. Zeznania te były niekonkretne, chaotyczne i wykraczające poza podstawę faktyczną powództwa.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo jako niezasadne nie zasługiwało na uwzględnienie.

Roszczenie powoda oparte było na zarzucie naruszenia przez jednostki organizacyjne Skarbu Państwa – Prokuraturę i Sąd Rejonowy w W. oraz Komendanta Policji w K., a szczególności przez funkcjonariuszy publicznych związanych z tymi jednostkami, dóbr osobistych powoda w postaci godności osobistej, dobrego imienia, czci oraz zdrowia. W trakcie prowadzenia postępowań z udziałem powoda przez w/w osoby, miało dojść do nieprawidłowości i naruszenia interesu skarżącego, zaś na skutek działań funkcjonariuszy publicznych powód doznał urazu fizycznego oraz psychicznego, czuje się napiętnowany w środowisku, w którym żyje, poniżany i wyśmiewany, czuje się również nieprzydatny społecznie.

Każdorazowo warunkiem odpowiedzialności Skarbu Państwa z tytułu naruszenia dóbr osobistych bądź za poniesioną szkodę jest stwierdzenie bezprawności działania jego funkcjonariuszy (art. 24 §1 k.c. i art. 417 §1 k.c.). Zagrożenie zaś lub naruszenie dobra osobistego zostanie uznane za bezprawne jeżeli jest ono sprzeczne z szeroko rozumianym porządkiem prawnym. Bezprawność w takim wypadku polegać musiałaby na oczywistej i rażącej obrazie prawa, niebudzącej żadnych wątpliwości, wynikać z oczywistych błędów spowodowanych rażącym naruszeniem zasad wykładni lub stosowania prawa nie wymagających głębszej analizy prawniczej (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dn. 2.07.2009 r., V CNP 9/09, lex nr 577858). Nie ma miejsca w sytuacji, gdy dopuszczalna jest swoboda ocen sędziego, będąca istotą wykonywania władzy sądowniczej i uzasadniona w szczególności z użycia w przepisach pojęć niedookreślonych czy klauzul generalnych (por.: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31.03.2006 r., IV CNP 25/05, OSNC

2007/1/17, Lex nr 207217, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26.04.2006 r., V CNP 79/05, LEX nr 198521, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 03.12.2010 r., I CNP 16/10, Lex nr 950711).

W ocenie Sądu brak podstaw do stwierdzenia w okolicznościach sprawy bezprawności działania funkcjonariuszy publicznych w tak rozumianym znaczeniu. Odpowiedzialność Skarbu Państwa za doznaną ewentualnie przez powoda krzywdę i poniesioną szkodę rozważać można byłoby bowiem jedynie w razie stwierdzenia, że wszczęcie i prowadzenie przeciwko powodowi postępowania karnego było oczywiście bezzasadne, zapadłe w nim orzeczenia zaś rażąco naruszały prawo czy też, że postępowanie funkcjonariuszy Policji w stosunku do powoda było nieprawidłowe, bezprawne.

Zdaniem Sądu, brak podstaw do stwierdzenia w przywołanych przez powoda postępowaniach bezprawności funkcjonariuszy publicznych w tak rozumianym znaczeniu.

Jak wynika z materiału dowodowego zgromadzonego w aktach spraw policjanci pełniący służbę na Komisariacie Policji w K. reagowali odpowiednio na wezwania powoda z prośbą o interwencję, świadczy o tym szereg notatek policyjnych sporządzonych przez funkcjonariuszy Policji na przestrzeni wielu lat, co należy podkreślić, interwencji inicjowanych przez obie strony sporu. Ponadto z zeznań przesłuchanych w sprawie świadków nie wynika, by policjanci dokonywali wytyczenia spornej granicy, pomiędzy nieruchomością powoda a nieruchomością sąsiadów, za pomocą kroków, a nadto by pozostawali w dobrych relacjach z sąsiadami powoda, spotykali się z nimi na spotkaniach towarzyskich. Również jako niezasadne okazały się zarzuty powoda, że po jego zatrzymaniu nie poinformowano go o przyczynie zatrzymania, o jego prawach i obowiązkach. Zgromadzony materiał dowodowy daje podstawy do przyjęcia, że wszelkie procedury zostały zachowane, szczególnie, że powód jako zatrzymany zachowywał się spokojnie i nie zgłaszał żadnych zastrzeżeń.

Należy podkreślić, że osoba domagająca się ochrony dóbr osobistych powinna wykazać, że dobra te w rzeczywistości zostały naruszone działaniem bądź zaniechaniem strony przeciwnej. Przy ocenie, czy doszło do naruszenia dobra osobistego Sąd bierze pod uwagę całokształt okoliczności sprawy. Jednym z bardziej istotnych elementów takiej oceny jest bezprawność zachowania osoby naruszającej dobro osobiste rozumiana jako zachowanie sprzeczne z normami prawa lub zasadami współżycia społecznego, bez względu na winę a nawet świadomość sprawcy. Oznacza to, że działanie które nie jest bezprawne, nie może być zaklasyfikowane jako działanie naruszające dobra osobiste. Do okoliczności wyłączających bezprawność zachowania się sprawcy zagrożenia lub naruszenia dobra osobistego zalicza się w szczególności działanie na podstawie przepisu lub w wykonaniu prawa podmiotowego. Ciężar dowodu braku bezprawności działania spoczywa na osobie, której zarzucono naruszenie dobra osobistego; musi wykazać, że była do tego uprawniona (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 28 maja 1971 r. III PZP 33/70, lex nr 12214). Dla zasadności tego roszczenia kwestia winy naruszcyciela pozostaje prawnie obojętna. Nie dotyczy to sytuacji gdy, strona domaga się zadośćuczynienia pieniężnego na zasadzie art. 448 k.c. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5.03.2010 r., IV CSK 340/09, lex nr 852529).

Zgodnie z art. 23 k.c. dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, nazwisko lub wizerunek pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach. Katalog dóbr osobistych zawarty w wyżej cytowanym przepisie nie jest katalogiem zamkniętym, zawarte w nim wyliczenie dóbr osobistych nie jest wyczerpujące. Przy ocenie, czy doszło do naruszenia dobra osobistego, decydujące znaczenie ma nie tyle subiektywne odczucie osoby żądającej ochrony prawnej, ile to, jaką reakcję w społeczeństwie wywołuje to naruszenie.

Wskazać należy również, że aby powództwo w niniejszej sprawie mogło zostać uwzględnione, powód zgodnie z normą art. 6 k.c. powinien wykazać istnienie okoliczności, w wyniku których doszło do naruszenia jego dobra osobistego, z tego względu, iż z faktów tych wywodzi on dla siebie skutki prawne. Powód zarzucił, że został pobity przez policjantów z K.. Powód jednak nie zaoferował żadnych dowodów, które potwierdzałyby tą okoliczność, które pozwoliłyby na ustalenie, że w istocie doszło do naruszenia jego dóbr osobistych. Nie mogą tego naruszenia stanowić wydane zgodnie z prawem orzeczenia w ramach toczących się postępowań prokuratorskich z udziałem powoda i przez niego

zainicjowanych. W sprawie 1 Ds. (...)powód zainicjował postępowanie przeciwko funkcjonariuszom Policji o pobicie, a postępowanie w sprawie Ds. (...)S. dotyczyło popełnienie przez powoda przestępstwa z art. 190 §1 k.k. - gróźb karalnych kierowanych do K. i E. P. oraz z art. 216§1 k.k. - znieważenia D. i B. G.. W każdej z tych spraw prowadzone były czynności sprawdzające, których celem było ustalenie zasadności zgłaszanych zawiadomień. Nie stwierdzono, aby do zarzucanych przez powoda czynów karalnych z udziałem funkcjonariuszy Policji kiedykolwiek miało dojść, a powyższe musiało skutkować wydaniem postanowień przez Prokuratora o odmowie wszczęcia śledztwa. Postępowania te prowadzone były prawidłowo, a funkcjonariusze działali na podstawie prawa i w granicach prawa, wszystkie zaś wnioski powoda były rozpatrywane z należytą powagą, o czym świadczy fakt, iż większość z zainicjowanych przez powoda spraw podlegało kontroli Sądu, który również nie stwierdził, aby spełnione zostały przesłanki do wszczynania postępowań przygotowawczych. Również wszystkie wnioski powoda kierowane do organów ścigania i sądów były rozpatrywane z należytą powagą, i kierowane do właściwych jednostek celem ich rozpoznania. Na skargi powoda dotyczące przebiegu postępowania z udziałem funkcjonariuszy Policji bądź zawierające zastrzeżenia co do przebiegu postępowań przygotowawczych zostały udzielone powodowi wyczerpujące odpowiedzi, o czym świadczy zgromadzony w aktach sprawy materiał dowodowy. Marginalne znaczenie ma natomiast aspekt czy wnioski te w ogóle były zasadne. W tym miejscu należy podkreślić z całą stanowczością, że niekorzystne decyzje prokuratorskie o odmowie wszczęcia śledztwa same w sobie nie oznaczają bezprawnego naruszenia dóbr osobistych powoda. Odczucia powoda w tym zakresie mają charakter wyłącznie subiektywny, a wysokość zadośćuczynienia dochodzona w pozwie jest wręcz absurdalna.

Powód nie wykazał, że w trakcie prowadzonego przeciwko niemu postępowania przygotowawczego oraz postępowania sądowego nie przeprowadzono dowodów wnioskowanych przez niego, nie zweryfikowano jego twierdzeń, a szczególnie Sąd Rejonowy w W. prowadząc postępowanie w sprawie nie przeprowadził wnioskowanych przez niego dowodów, bez żadnych podstaw nie dał wiary jego twierdzeniom. W przypadku zarzutów stawianych przez powoda w niniejszej sprawie pod adresem Prokuratury i Sądu w W., czy też konkretnym ich pracownikom, można dopatrzeć się pewnego nieprawidłowego z punktu widzenia przesłanek o odpowiedzialności Skarbu Państwa schematu. A mianowicie, powód nie upatruje doznanej krzywdy w kontekście konkretnych zachowań czy czynności w/w organów pod względem ich zgodności z prawem, a jedynie w fakcie wydawania przez funkcjonariuszy publicznych niekorzystnych dla niego decyzji, które w jego mniemaniu miały doprowadzić do naruszenia jego dóbr osobistych. Powód jest najwyraźniej osobą niezadowoloną z rozstrzygnięć zapadłych w powołanych sprawach, co nie może stanowić przecież przesłanki do uwzględnienia jego roszczenia. Należy podkreślić bowiem, że niekorzystna decyzja procesowa sama w sobie nie oznacza bezprawnego naruszenia dóbr osobistych. Odczucia powoda w tym zakresie należy uznać za wysoce subiektywne, podczas gdy ocena naruszenia dobra osobistego dokonywana jest według kryteriów obiektywnych. Przy tej ocenie uwzględnia się okoliczności w jakich doszło do zdarzenia będącego podstawą sporu oraz czy postępowanie we wskazanych sprawach naruszałyby dobra osobiste przeciętnej osoby. W zachowaniu strony pozwanej nie tylko nie można dopatrzeć się bezprawności działania ale również naruszeń dóbr osobistych powoda.

Odpowiedzialność Skarbu Państwa za doznaną ewentualnie przez powoda krzywdę można byłoby uwzględnić jedynie w razie stwierdzenia, że prowadzone z jego udziałem i z jego inicjatywy postępowania oraz zapadłe w nich orzeczenia rażąco naruszały prawo. Skoro w niniejszej Sprawie Sąd nie ustalił tych okoliczności, przedmiotowe powództwo należało oddalić. Podstawą rozstrzygnięcia Sądu w sprawie były przepisy powołane w uzasadnieniu, a także art. 6 k.c.

Reasumując, pozwany nie naruszył swym działaniem obowiązującego porządku prawnego. Również charakter działań pozwanego nie wskazuje na ingerencję w dobra osobiste powoda.

Niezależnie od powyższego należy podnieść, że wszystkie roszczenia związane z czynami, które miałyby naruszać dobra osobiste powoda, a które miały miejsce przed 11 kwietnia 2009 r. uległy przedawnieniu (art.442¹ k.c.). W dniu 11 kwietnia 2012 r. przesyłka zawierająca pozew została nadana w placówce pocztowej (data stempla pocztowego), a zatem tą datę należy uznać za datę złożenia pozwu.

Z powyższych przyczyn powództwo należało oddalić.

Sąd odmówił odrzucenia pozwu, wobec szczegółowo sprecyzowanej podstawy faktycznej powództwa przez pełnomocnika powoda w piśmie procesowym z dnia 30 października 2012 r. (k. 23). Czyny wskazane przez powoda, z którymi wiązał naruszenie jego dóbr osobistych przez stronę pozwaną nie były tożsame z czynami stanowiącymi podstawę wytoczenia przez powoda innych spraw, które zawisły przed tut. Sądem, a szczegółowo wymienionych w odpowiedzi na pozew i w ustaleniach stanu faktycznego sprawy. Stosownie do treści art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. Sąd odrzuci pozew jeżeli o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi stronami sprawa jest w toku albo została już prawomocnie osądzona. W każdej ze spraw przytoczonych przez stronę pozwaną, a mających uzasadniać konstatację o tożsamości roszczeń w istocie powód wskazywał na inny zakres działań, których miała dopuścić się strona pozwana i które miały naruszać dobra osobiste powoda. Przykładowo wskazać można, na okoliczność podniesioną w pozwie a odnoszącą się do dotkliwego pobicia powoda przez policjantów z Komisariatu Policji w K.. Jak zostało ustalone do zdarzenia miało dojść w dniu 26 i 27 lutego 2007 r. W niniejszej sprawie powód domagał się ochrony w związku ze zdarzeniem tj. dotkliwym pobiciem jego osoby, zaś np. w sprawie o sygn. akt I C (...) domagał się ochrony z uwagi na nieprawidłowości do jakich doszło w postępowaniach prokuratorskich, których przedmiotem było zweryfikowanie zawiadomienia dokonanego przez powoda w przedmiocie pobicia jego osoby.

Reasumując wskazać należy, że porównując precyzyjnie podstawy faktyczne poszczególnych powództw brak tożsamości roszczeń dochodzonych przez powoda w powołanych przez stronę pozwaną sprawach.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. Od powoda, który przegrał proces na rzecz strony pozwanej zasądzono koszty postępowania. W skład zasądzonych kosztów wchodzi wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 7200 zł. Sąd wynagrodzenie ustalił w oparciu o § 6 pkt 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r., w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.) w związku z art. 99 k.p.c. W sprawie nie wystąpiły żadne okoliczności uzasadniające zastosowanie art. 102 k.p.c. W szczególności sam fakt zwolnienia powoda od kosztów sądowych i ustanowienia dla niego pełnomocnika z urzędu nie może świadczyć o wystąpieniu szczególnie uzasadnionych okoliczności uzasadniających nie obciążanie powoda przegrywającego sprawę kosztami zastępstwa procesowego strony przeciwnej.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu orzeczono na podstawie przepisów § 2 ust. 1 i 3, § 6 pkt 7, § 15 pkt 1 i § 16 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r., w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.)

S..

(...)

1. (...)

2. (...)

3. K.. (...)

(...)